Zesde Jaer. N° 9. Zaterdag, 5 Maert 1859.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W^e J.-P. Collée, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz, moet gefrankeerd yn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit de drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 5 MAERT.

Zal het vrede blyven? Zal het oorlog zyn?

Wy lezen in eene parysche briefwisseling :

« Parys is zeer kalm. Langs alle kanten vergaderen de diplomaten. M. Walewsky versnydt zyne pen, en het fransche leger, hetwelk vooral vreest zich te verdrieten. en dat zich inderdaed verdriet, slypt vrolyk zyne bajonnetten om ze te planten in den buik der Croaten, en, hierdoor, Italië, de beschaving, de menschdommelykheid en alles wat er uit volgt, te redden.

« Eene zaek alleen ontrust my : Waer zal men het geld vinden om onze glorie te betalen ? De inneming van Sebastopol heeft 2,000,000,000 (zegge *twee duizend millioen*) gekost, en twee duizend milloen vindt men niet op straet. Aen dien prys zouden vier of vyf victorien ons tot den bedelzak geleiden. Van nu al trekken de bankiers leelyke gezigten. M. Rotschild, die eigenaer is van de Sardinesche yzerwegen, wil niet dat men zynen eigendom schende ; M. Pereire, die de aktien der Oostenryksche yzerwegen ziet dalen, verkeert in zeer kwaden luim, en M. Mirès, aen wie de Romeinsche Staten geheel of byna toebehooren, schiet met alle zyne kanons om den vrede te behouden en de ryzing te weeg te brengen. Tot wie, in dit geval, zynen toevlugt te nemen ? want er zyn millioenen noodig by honderden. Er zyn er noodig voor ons, er zyn er noodig voor onze bondgenooten de Piemontezers, en Israël keert den rug naer de ontleenders. Men moet bekennen dat het ambacht van te besturen moeijelyk is, en dat het niet altyd goed is den steert van de pan te houden. »

Hoe het zy met de bankiers en hunne aktiën, anderen vragen welke redens er kunnen bestaen om den vrede te verbreken en Europa weêr in vuer en vlam te stellen? Ware het, by geval, zeggen zy, om Italië te verlossen uit de handen der zoo gezegde despoten, die het thans besturen, en het over te leveren aen de experientien van het revolutionnaire liberalismus ? — Wel neen, de Keizer der Franschen houdt niet meer van een diergelyk liberalismus als alle andere eigenaer, die zyne eigendommen tracht te behouden. Italië is maer een voorwendsel, en dat land heeft, by den oorlog, niets te winnen. Wat heeft Turkyë gewonnen met den oorlog van den Oosten ? Niets. De driften der oude turksche party zyn er door heviger en gevaerlyker geworden, by zoo verre dat, indien men slechts de belangen der civilisatie raedpleegde, men, van morgen af, de dweepzuchtige Mahometanen geweldigerhand uit Europa naer Asia zoude verdryven.

Zal de oorlog ten voordeele van Italië meer doen voor Italië dan de oorlog van den Oosten gedaen heeft ten voordeele van Turkyë ? Wel neen ; het gewaegt hier niet meer van den welstand der Italianers als het, in den oorlog van den Oosten, gewaegde van den welstand der Turken.

Waervan dan gewaegt het ?

Het gewaegt van de oppermagt van Frankryk, en van de afschaffing der traktaten van 1815, dewelke Frankryk altyd onderstaen heeft als eene hatelyke en vernederende noodzakelykheid. Het gewaegt van het napoleontische stamhuis wit te wasschen van de onuitwischbare vlek, *dat Frankryk overweldigd is geweest door de vreemde mogendheden.*

Ziedaer de oorzaek, niet van dezen oorlog, maer van de spanning waerin Europa zich sedert acht jaren bevindt. Ziedaer waerom al de mogendheden die, in 1814, mede geholpen hebben om Frankryk te overrompelen, elk op hare beurt verootmoedigd moeten worden. — Rusland heeft zyne beurt gehad. Morgen zal het Oostenryk zyn en overmorgen Engeland. Ziedaer, waerom wy maer weinig staet maken op het behoud van den vrede.

Brussel, 1^en maert.

De Kamer heeft de gewoonte genomen van maendag te houden, dat is te zeggen, van dien dag iets min te doen dan andere dagen, want tot nu toe heeft zy niets bezonders uitgesteken, ten ware men als dergelyk aenzag de stemming op de schikkingen van het strafwetboek welke de drukpers betreffen. Het is immers bekend dat de Kamer die schikkingen gestemd heeft zonder te weten wat zy deed. Zulks is zoo wel door de minsters als door de leden der meerderheid in openbare zitting beleden geworden. En waerlyk dat doet my getooven dat er in de Kamer veel gedeputeerden zyn die altyd knikkebollen zonder te weten waerom of waer voor. Nu, nu, die doet wat hy kan, is een eerlyk man.

De kiezingen der maend juny bekommeren grootelyks het ministerie. De kandidatuer van M. Rogier dwaelt zonder te weten waerin : te Antwerpen is er voor hem weinig of geene kans van te gelukken, en nogtans schynt het dat de minister van het inwendig het in die stad wagen zal. Te Brussel is er voor hem niet op te denken — M. de Vrière is even veel verlegen. Hy gevoelt dat zyne aktien te Brugge grootelyks gedaeld zyn, en kwame hy daer te mislukken, het ware niet alleenlyk eene nederlaeg voor het liberalismus, maer wel ook voor het ministerie; want M. de Vrière, niet herkozen zynde, zou geenen minister kunnen blyven. Het is waerschynlyk met zulk een vooruitzigt dat er een gerucht is verspreid volgens hetwelk M. de minister van buitenlandsche zaken zich op den rang stellen zou om te Oostende zynen schoonbroeder, M. Gustaef ke Pecsteen, als senateur te vervangen.

Men zegt ook dat M. de Breyne, volksvertegenwoordiger te Dixmude, zyn ontslag geven zou om zynen zoon te doen kiezen ; maer de kwestie is of dit plan de toestemming der kiezers verwerven zou.

M. Lebeau zegde onlangs dat de bank der ministers den *bank der droefheden* was ; woensdag, 23 dezer heeft men den naem veranderd, en de ministeriele bank heeft nu *den bank der slapers ;* want M. Rogier vangde op denzelven een goed uilke, uit hetwelk de heldere stem van M. de Boe hem niet trekken kon ; dry mael riep M. den sekretaris den naem af van M. den minister van inlandsche zaken, opdat hy *ja* of *neen* zou gezegd hebben over een wetsontwerp betrekkelyk de schipvaert met het Oosten ; maer het was vruchteloos : M. Rogier bleef slapen dat hy ronkte: eindelyk trok en schudde M. Frère zoodanig aen zynen ambtgenoot dat hy hem wakker kreeg, en M. Rogier mommelde *ja* op de drymael herhaelde vraeg van M. de Boe. Dit slaperachtig voorval heeft in de Kamer wel doen lagchen.

Men had herhaelde mael gezegd dat het ministerie een nieuw wetsontwerp tot versterking van Antwerpen aenbieden zou ; maer niets is tot nu toe dit gezegde komen bevestigen, en M. de Vrière heeft in het Senaet verklaerd dat zulks geenszins het voornemen was van het ministerie.

De toekomende week zal de Kamer de vastenavonddagen vieren, en na deze nieuwe vakantie zal de zittyd voortgezet worden tot Paesschen, wanneer hy, volgens alle waerschynlykheid, zal gesloten worden.

Aenveerd, enz. H.

Gemeente-raed.

De gemeente-raed van Tongeren zal zich heden zaturdag om 5 uren, in publieke zitting vergaderen.

De voorwerpen van het dagorde zyn :

1° Dag te bepalen voor de kiezing van eenen raedsheer, in vervanging van M. Michiels, ontslaggever ;

2° Bezitneming van een parceel grond in het Begynhof, toebehoorende aen het hospitael, voor de verbreedding der St-Joseph-straet ;

3° Vernieuwing van een vyfde der administratie van het hospitael en het armen bureel. — De uitgaende leden zyn MM. Delvigne en Bertrand ;

EENE HELDIN.

(*Vervolg en einde.*)

Hier vond hy alles in de grootste ontsteltenis : miss Berthie was verdwenen ; het was nu reeds de tweede dag dat zy weg was, zonder dat iemand wist waerhenen ; en, in weerwil van een onvermoeid nasporen en zoeken, in en buiten het kasteel, was zy nergens te vinden geweest. Al door eene ingeving des Hemels, kwam hem aenstonds de gedachte voor den geest: zou zy misschien per ongeluk in het gewelf opgesloten zitten ? Hy sidderde ; maer, eensdeels, om dit geheim verblyf niet te verraden, en anderdeels, om zyne zwakke en vreesachtige Lucy niet te doen schrikken, zond hy al de dienstboden nog eens uit om overal buiten het kasteel te gaen zoeken ; bad zyne zuster om intusschen de wooning te bewaken, en snelde met een bevend hert naer den toren. Natuerlyk vond hy de valdeur gesloten, en overtuigde zich, door de verbryzelde stangen, dat, in dien verschrikkelyken nacht, een hevige orkaenstoot dezelve moest toegeslagen hebben. Met zyn zweerd drakte hy op het bekende stift, en de valdeur sprong weder open ; by den schyn der medegenomene lamp, zag hy aenstonds, op den benedensten trap, Maria's mantel, waerin zy zich geheel had gewikkeld. « Oh ! myn god ! zy is dood — dood om mynent wille ! . . . » Dit was de eerste gedachte die hem te binnen sprong en hem voor een oogenblik onbeweegbaer maekte.

Maer neen ! zy leefde nog. Het openen der valdeur had zy wel niet gehoord ; maer het instroomen eener frissche lucht had haer weder bezield ; het licht der lamp, dat in eens de duisternis van dit hol deed verdwynen, trof ook hare oogen. Haestig sloeg zy die naer boven, en zag daer haren verlosser staen. Aldus mag wel den bewooners der graven te moede zyn, wanneer, in den jongsten dag des oordeels, het trompet hen zal wekken uit hunne lange sluimering ; wanneer een strael van het eeuwige leven weder in de duistere wooning des doods zal lichten.

Hy vloog de trappen af en greep het van vreugde en schrik weder bezwymende meisje in zyne armen. Hy besproeide haer hand en bleek aengezigt met eenige druppelen uit zyne veldflesch, en goot ook eenige druppelen daervan in haren mond. Weldra ontwaekte zy nu geheel uit hare onmagt, gesterkt door dien krachtigen drank, en nog meer door de bewustheid van hare redding. — Met welke innige ontroering zy nu dankte, zoo wel haren hemelschen Verlosser als haren aerdschen redder, kunnen wy ons ligtelyk verbeelden. Evenzeer, hoe vurig hy haer om vergiffenis bad, omdat hy haer eene taek had opgelegd, welke haer nu zoo veel uren doodangst en byna het leven gekost had. — Daerna stelde hy haer voor, dat ook dit voorval volstrekt een geheim moest blyven voor zyne zuster en de dienstboden, en dat men een ander lotgeval moest verzinnen, ter aennemelyke verontschuldiging voor haer lang wegblyven. Een zoodanig lotgeval werd ook op den terugweg uitgedacht, hetgeen Lucy, in hare vreugde over het wedervinden van hare vriendin, ook ligtelyk en geerne geloofde.

Eenen nacht slechts vertoefde de overste op het kasteel Glencarthy. Toen nam hy een teeder en droevig afscheid van de beide meijes. en snelde zyn noodlot te gemoet.

Nauwelyks waren veertien dagen, na zyn vertrek, verloopen, toen Maria eens, op eenen morgend, uit gewoonte hare oogen op den esschenboom slaende, een liggend kruis ontdekte. Met schrik en droefheid vernam zy nu uit dit teeken, dat Maccarthy moest overleden zyn. Zoo voorzigtig als haer mogelyk was, zocht zy hare vriendin voor te bereiden op deze droevige, hoewel niet geheel onverwachte gebeurtenis ; en het gelukte haer wezenlyk ook de arme Lucy zoodanig te stemmen, dat zy het ergste hooren kon. — Wat haer zelve betrof, zy veronderstelde als hoogst waerschynlyk dat Maccarthy's vriend dit teeken moest gegeven hebben ; dat deze dus nog in leven en welligt in de nabyheid was, en dat deze haer misschien nog iets anders had mede te deelen, en dus wel op het bepaelde uer op de bekende plaets zou verschynen.

Nauwelyks hoorde zy den eersten slag der klok van middernacht, of zy snelde met den lanteern en sleutels naer de nauwe deur. Daer stond dan ook reeds die eertyds zwygende vriend, zyne linker hand in eenen doek dragende. Voor het eerst hoorde zy nu zyne stem, die liefelyk in hare ooren klonk, hoewel zy treurige berigten overbragt :

— Ons beider vriend, zegde hy zuchtende, is niet meer ; op de vlakte van Calloden heeft hy zyn edel bloed gestort ; alles is verloren, ons geheele leger is verslagen of verstrooid ; en Karel Eduard zelf is gevlugt. Ik zelf dwael nu, gekwetst en vervolgd, rond, om eene schuilplaets te zoeken.

— Ik weet er eene, riep Maria terwyl tranen over hare wangen rolden, zoo wel voor den dooden als den nog levenden vriend ; ik weet eene veilige schuilplaets, waer geen menschelyk oog u ontdekken zal ; volg my maer gerust.

Maria geleidde den gekwetsten vlugteling naer het gewelf, na dat zy eerst de voorzigtigheid had gehad de valdeur aen eene yzeren stang in het venster vast te binden. Zy deelde de helft harer keers met hem ; voorzag hem, in den loop van